

have nogen lovhjemlet Mening om, i hvilket Forhold den Erstatning, som kan erholdes, vil staa til det Tab, han ved Fængslingen har lidt. — Overfor Vædringsforslaget til § 4 skal jeg tillade mig at bemærke, at naar disse Sager, saaledes som Lovforslaget henviser til, blive afgjorte uden Retsgebyrer og Stempelafgift efter Forordningen af 6te Aug. 1824 om Behandlingen af mindre Gjældsager, forekommer det mig, at det vil være den bedste Maade at faae saadanne Sager afgjorte paa. Efter denne Forordning er det jo Dommerens Pligt at veilede Parterne, foranstaltede Vidnerne indtalte og afhørte, ligesom det ogsaa er tilladt at tilkalde juridisk Assistance. Naar disse Sager derimod, saaledes som Flertallet foreslaar, skulle henvises til Behandling efter Reglerne for private Politifager, vil det efter min Mening blive vanskelige at faae saadanne Sager gennemførte til Fordel for dem, der have anlagt dem. Efter disse Regler skal jo Dommeren examinere baade Parterne og Vidnerne, og om det nu end er langt fra mig at ville udfaste nogen Tvivl om Dommerens Retfærdighed, er det dog saa, at der kan være Fare for, at den Dommer, som selv har foranlediget den Paagjældende uforskyldt hensat i Varetægtsfængsel, ved Examinationen af Vidnerne ikke vil lægge Hovedvægten paa at faae draget alle de Momenter frem, som tale imod den af ham beordrede uforskyldte Fængsling. Dertil kommer Retsgebyrerne. De 4—6 Kr., der er Tale om, er ganske vist ikke nogen stor Sum, men for den fattige Mand, som maasse har tilsat en Smule Formue i Forveien ved at hensejle længere Tid i Varetægtsfængsel, ville de 4—6 Kr. have ikke saa lidt at betyde, og det kan jo heller ikke være Undet end forudsat, at den, som paa Grund af Retsgebyrerne skulde være hindret i at anlægge Sag, maa være aldeles ufornuende; thi for den, der blot har nogen Formue, vil jo 4—6 Kr. ikke være nogen Hindring for at anlægge saadanne ubegrundede Sager. Med disse Bemærkninger tror jeg at have godtgjort, hvorfor jeg foretrækker Forslaget i dens oprindelige Skikkelse, og jeg vil derfor tillade mig at anbefale det høie Thing at stemme imod de stillede Vædringsforslag.

Justitsministeren (Melleman):

Overfor de af Flertallet stillede Vædringsforslag skal jeg for det Første bemærke, at jeg ikke ser, at der kan være Noget at indvende imod det Vædringsforslag, som er stillet til § 1, og det forundrer mig, at den ærede sidste Taler af Mindretallet udtaler sig dermod, thi efter mit Skjøn kan hele den Betragtning, som jeg antager, at Mindretallet gaar ud fra, egentlig kun vinde ved den Redaktion, som er foreslaet. Naar der nemlig staaer et saadant Udtryk som „passende Erstatning“, kan der netop opstaa den Tanke, at det ikke skal være fuld Erstatning, men at det skal være en Erstatning, som Retten efter almindeligt Skjøn finder passende. Jeg antager imidlertid, at det vel nærmest vilde stemme med Mindretallets Standpunkt at holde stærkt paa, at det skulde være fuld Erstatning, og det tror jeg, at man bedst opnaar ved at følge Vædringsforslaget og ved at faae Ordet „passende“ ud af Loven, thi det er jo i Virkeligheden det, hvorpaa det kommer an. Om der staaer Krav paa eller Ret til Erstatning er juridisk betragtet ganske ligegyldigt, men derimod kunde det nok faae en Betydning, om der bruges det Udtryk „en passende Erstatning“. Derfor vil jeg blot gjøre den Bemærkning, at de, for hvem det er magtpaaliggende, at det bliver en fuldstændig Erstatning, bør efter min Mening ikke protestere imod, at Ordet „passende“ gaar ud. — Med Hensyn til det af Flertallet stillede Vædringsforslag under Nr. 2 til § 4, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg vil henstille til nærmere Overveielse et Par Indvendinger, jeg vil gjøre derimod, og som eventuelt maa føre til, at jeg stiller Vædringsforslag, hvis det ikke, hvad jeg imidlertid haaber, vil gaa saaledes, at Udvalget selv paatager sig det. De Bemærkninger, jeg vil gjøre, vedkomme egentlig ikke i nogen synderlig Grad Realiteten, i Virkeligheden ere de ikke meget andet end Redaktionsændringer. Naar det nemlig i Vædringsforslaget Nr. 2, andet Punktum hedder: „Fremstettes Begjæringen, inden Sagen er sluttet, afgjøres Erstatningsfordringen ved Frifindelsesdommen“, da tror jeg, der maa staa: „Kan Erstatningsfordringen afgjøres ved Frifindelsesdommen“. Ellers vil der efter min Mening blive en